

El Papa dina a l'autoservei amb els treballadors

El divendres 25 de juliol, el papa Francesc va voler dinar a l'autoservei on mengen els empleats del Vaticà. Es va posar a la cua com tothom per recollir la safata amb el seu dinar i va compartir la taula amb els empleats, com mostra la foto. Acabat el dinar, els va donar una benedicció per a ells i per a les seves famílies i es van fer una foto de record.

GLOSSA

Pregàries apreses quan érem infants

Un matí d'estiu, amb un amic que ha superat els setanta anys i que tota la vida ha viscut en un petit poble, treballant de paleta i esdevenint destre en el treball de la pedra, anem a una ermita dedicada a la Mare de Déu. Tan bon punt hi arribem, em suggereix de saludar Maria. Ho fa recitant un poema de Mn. Cinto Verdaguer a la Mare de Déu de la Mercè que havia après quan era infant i que converteix en pregària de salutació: «Oh Maria aquí em teniu, / vostre amor a Vós me mena [...]. Ja mai més me deixeu lliure / sinó per volar al port, / quan amb l'hora de la mort, / m'arribi l'hora de viure». Després de celebrar l'eucaristia, em recorda: «Abans d'anar-nos-en, hem de pujar a estimar la Mare de Déu». Fet el petó a la imatge, el meu amic acaba la nostra visita amb una pregària de comiat amb un altre poema de Mn. Cinto que diu: «Sortint de vostra ermita, / un do us demanaré: / torneu-me la visita, / l'instant que em moriré. / Estrella que al cel guia / guieu-m'hi Vós si us plau. / Adéu-siau, Maria; / Maria, adéu-siau». Uns infants que havien arribat uns moments abans amb els pares escolten amb interès i miren encuriosits el senyor gran, d'ulls vius i brillants, que s'acomia de Maria amb un poema fet pregària que havia après quan era com

ara ells. Paraules antigues sentides, pregades, amb emoció quasi d'infant. Quan sortíem de l'ermita, el grup de pares i infants pujaven les escales per anar a estimar la Mare de Déu.

Pregar en temps de vacances. «Tots ells eren constants i unànimes en la pregària, juntament amb algunes dones, amb Maria, la mare de Jesús, i amb els germans d'ell» (Ac 1,14). Estimar Maria en les devocions populars, en les seves ermites i santuaris; ensenyar als infants poemes i pregàries antics —molts són de sempre— o d'ara adreçats a ella; ajudar així a descobrir Maria com a mare, com a mitjancera, com a refugi, com a advocada... Seguir el seu exemple de fe i de caritat, atenta a les necessitats dels altres, com a Canà, confiant en el seu fill. «Feu tot el que ell us digui» (Jn 2, 5b). Des de molt antic s'ha honorat Maria sota l'advocació de Mare de Déu, dona fidel a la voluntat del Pare que pregà amb l'Església que naixia i s'anava configurant amb l'impuls de l'Esperit. Maria, la mare del Senyor, mare de la comunitat creient, l'Església. Acudim a ella, honorem-la i ensenyem a fer-ho als infants i joves. Fem realitat actual la seva lloança agraïda: «Totes les generacions em diran benaurada» (Lc 1, 48).

Enric Puig Jofra, SJ

RESSÒ DE LA PARAULA

Discernir: els pensaments de Déu

Un cop assumit el risc i l'honor que significa el discerniment i, per tant, decidits a realitzar-lo, ens esforcem perquè la nostra mirada sobre l'Església Diocesana sigui la correcta.

Hi ha la mirada del periodista, del sociòleg, de l'historiador, de l'home de negocis, del psicòleg, de l'artista, de l'amic, del polític... Encara que alguns diguin el contrari, no podem pretendre que la mirada que dirigim a la realitat sigui un simple «veure», «tenir notícia» o un conèixer superficial. Sobretot, per la senzilla raó que aquesta mirada no existeix. Absolutament tots, abans de mirar, han fet les seves opcions, de vegades sense adonar-se'n: tots busquen quelcom concret, utilitzen uns criteris específics i pretenen un objectiu propi. La mirada sobre el triomf d'un esportista serà molt diferent si qui ho contempla és la seva mare, que coneix la seva trajectòria des de petit, si és l'amo de l'empresa que li va servir de «sponsor», si és el polític, que hi descobreix un motiu per a l'autoestima del propi país. El fet d'haver obtingut una medalla és exactament el mateix, però, qui descobreix millor la veritat i el valor d'aquest fet? La suma de totes les mirades parcials?

Tots hem de comprometre'ns a fer que les opcions prèvies que portem dins abans de mirar, no arribin a deformar la realitat, sinó que ens ajudin a penetrar en el seu cor. Això s'aconseguirà quan, tenint presents totes les mirades «parcials», encertem en la forma de mirar que exigeix la naturalesa profunda del que desitgem conèixer. Això val en qualsevol cas, però amb més motiu quan no pretenem només conèixer, sinó arribar a discernir una realitat, que ens afecta profundament. Una realitat que, lluny de resultar-nos indiferent, forma part essencial de la nostra vida, davant la qual estem cridats a adoptar una postura, fins i tot a actuar, si és el cas.

Mirem, doncs, la nostra Església Diocesana i sentim la urgència d'adquirir els criteris, la forma de mirar-la, que correspon al que ella ha de ser segons Déu. Això era justament el que preocupava tant a Jesús, quan constatava que molts no li feien cas o l'interpretaven malament. Era el que va intentar educar en els seus deixebles, francament sense massa èxit. Estem nosaltres en això més avançats que ells?

Fa tres setmanes escoltàvem a la litúrgia de la Paraula del Diumenge XXII del temps ordinari el retret esgarriós que Jesús dirigia a Pere:

«Fuig d'aquí, Satanàs! Em vols fer caure, perquè no penses com Déu, sinó com els homes» (Mt 16,23).

Hi ha uns pensaments, comuns entre la gent de llavors i d'ara, que impedeixen veure com Déu veu. Són criteris contraris a la seva manera de veure i entendre, que obstaculitzen el correcte discerniment sobre l'Església. Serà per això que ens diu sant Pau:

«Germans meus... no visqueu conforme als criteris del món present; per contra, transformeu-vos per la renovació de la vostra ment, perquè arribeu a conèixer la voluntat de Déu, és a dir, el que és bo, el que li agrada, el que és perfecte» (Rm 12,2)?

Transformar-nos, canviar, per veure i entendre. Li demanem, a l'Esperit, que en el moment de mirar la nostra diòcesi i decidir sobre el seu futur, ens transmeti els pensaments de Déu, els seus criteris i la seva lògica, encara que això ens exigeixi canviar de vida.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

ENTREVISTA

▶ **SALVADOR BERNAL**

Fidelitat i servei a l'Església

Dissabte vinent, dia 27, tindrà lloc a Madrid la beatificació d'Álvaro del Portillo, successor de sant Josepmaria Escrivà de Balaguer, fundador de l'Opus Dei. La seva vida va estar marcada per un sentit de fidelitat i servei a l'Església —va treballar en el Concili Vaticà II i, també, a la cúria vaticana. Salvador Bernal, que va conèixer bé el futur beat, ha publicat *Álvaro del Portillo, una semblança personal* (Ed. Claret).

Com era Álvaro del Portillo, de prop?

Tenia el carisma de la normalitat: home profundament humà, pendent dels altres, oblidat de si mateix. Més d'una vegada he usat un vers d'Antonio Machado: era un home bo, en el bon sentit de la paraula bo.

Com el descriuria com a pastor?

Amb les paraules de sant Pau a 2a Corintis 11,28: tenia la *sollicitudo omnium Ecclesiarum*. Realment, estar al seu costat unes setmanes significava créixer en visió universal, participant d'infinitat de notícies, alegries i desvetllaments relatius a l'Església en tantes regions del món.

Què significa que Álvaro del Portillo va ser testimoni fidel de la vida santa de Josepmaria Escrivà i per què va voler ser-ho?

Al llarg de la història, la divina Providència ha reiterat aquesta figura del successor d'un sant, almenys des de Moisès. En el cas de l'Opus Dei, es tractava de configurar la realitat profunda de la crida universal a la santedat de tots els fidels. Álvaro del Portillo va contribuir a fer-la realitat, no sols amb la seva fidelitat personal als ensenyaments de sant Josepmaria, sinó amb el seu treball en el Vaticà II: sant Joan XXIII li va encarregar la presidència d'una comissió i el va nomenar posteriorment secretari d'una altra.

FE I GRANS CIUTATS

L'opció pels pobres en una Església cordial

L'Església missionera fa una opció en favor de tots, i això es demostra en la seva opció en favor dels pobres. Francesc vol «una Església pobre i per als pobres» (paraules en la primera trobada amb els periodistes després de la seva elecció). L'opció preferencial pels pobres marca la fesomia de l'Església llatinoamericana, de la qual prové Francesc.

Els pobres estan presents en el cor de Déu i cal que estiguin presents en el cor del Poble de Déu. Francesc ens recorda sovint la dimensió social de l'evangelització. «L'Església, guiada per l'Evangelí de la misericòrdia i per l'amor a l'home, escolta el clamor per la justícia i vol respondre-hi amb totes les seves forces [...]. Això implica tant la cooperació per a resoldre les causes estructurals de la pobresa i per a promoure el desenvolupament integral dels pobres, com els gestos més simples i quotidians de solidaritat davant les misèries molt concretes que trobem» (EG, 188).

El lloc privilegiat dels pobres en el Poble de Déu (EG, 197-201) inclou aquestes dues afirmacions principals:

a) «El cor de Déu té un lloc preferencial per als pobres, tant que fins ell mateix es va fer pobre» (EG, 197).

b) «Per a l'Església, l'opció pels pobres és una categoria teològica abans que cultural, sociològica, política o filosòfica» (EG, 198).

(De la ponència del Dr. Carlos Maria Galli, de Buenos Aires, en el Congrés Internacional de Pastoral de les Grans Ciutats)

HECHOS DE VIDA

Para momentos difíciles: «Anima Christi»

Ludolfo de Sajonia, el *Cartujano*, en su *Vida de Cristo*, que leyó Ignacio de Loyola durante su convalecencia de una herida grave, escribió:

—«Si has compasión de Mí, reinarás conmigo. / Si deseas tener curador de tus llagas, Cristo médico es. / Si fiebres y trabajos pades, fuente de refrigerio es. / Si eres de maldad cercado, justicia y santidad es. / Si has de menester socorro, esfuerzo y virtud es. / Si temes la muerte, vida es. / Si aborreces las tinieblas, luz es. / Si deseas ir al cielo, carrera es. / Si buscas manjar de pan vivo, alimento es. / Y por ende, bien dijo el sabio: «Perfecta ignorancia es saber muchas cosas y no saber a Jesucristo...»

En los *Ejercicios Espirituales*, Ignacio de Loyola recomienda que se rece el *Anima Christi*:

- Alma de Cristo, santifícame.
- Cuerpo de Cristo, sálvame.
- Sangre de Cristo, embriágame.
- Agua del costado de Cristo, lávame.
- Pasión de Cristo, confórtame.
- ¡Oh buen Jesús!, óyeme.
- Dentro de tus llagas, escóndeme.
- No permitas que me aparte de Ti.
- Del maligno enemigo, defiéndeme.
- En la hora de mi muerte llámame.
- Y mándame ir a Ti.
- Para que con tus santos te alabe.
- Por los Siglos de los Siglos. Amén.

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

«Humilde trabajador en la viña del Señor»

Con esta frase se definía Benedicto XVI el día de su elección. Así trabajó él siempre en la Iglesia. Su sucesor, Francisco, es un ejemplo mantenido de tal actitud. Hoy el Papa se encuentra en Albania, en respuesta a la invitación de los obispos y de las autoridades del país. Acude con un claro deseo —ha dicho— de «confirmar en la fe a la Iglesia en Albania y testimoniar mi aliento y mi amor a un país que sufrió mucho a consecuencia de las ideologías del pasado».

De los fieles cristianos albaneses recibimos todos el testimonio de la existencia de una familia fuerte, en la que los ancianos son respetados, escuchados y atendidos, de una preciosa convivencia pacífica entre las religiones, de una mantenida paz social, de un gran amor a la Iglesia.

Aleccionados por tales virtudes, acojamos unas palabras dirigidas por el Papa a los jóvenes: «Vayan, sin miedo, para servir». Humildes trabajadores de la viña, ofrezcamos «nuestra carne, con la humildad y el valor de María, para que él pueda seguir habitando en medio de los hombres; nuestras manos para acariciar a los pequeños y a los pobres; nuestros pies para salir al encuentro de los hermanos; nuestros brazos para sostener a quien es débil y para trabajar en la viña del Señor» (12/12/2013).

Hna. M. de los Ángeles Maeso Escudero
Franciscana de los Sagrados Corazones

LECTURES MISSA DIÀRIA I SANTORAL

Accés al Breviari

- 22. ■ Dilluns** (lit. hores: 1a setm.) [Pr 3,27-34 / Sl 14 / Lc 8,16-18]. Sant Maurici (o Mori), venerat a Suïssa, i altres companys, mrs.; santa Digna, vg. i mr.; sant Fèlix IV, papa (526-530).
- 23. □ Dimarts** [Pr 21,1-6.10-13 / Sl 118 / Lc 8,19-21]. Sant Pius de Pietrelcina (pare Pio), prev. caputxí; santa Tecla, vg. i mr., associada a sant Pau, venerada a Selèucia i patrona de Tarragona; sant Andreu, mr.
- 24. ■ Dimecres** (□ Barcelona, St. Feliu i Terrassa) [Pr 30,5-9 / Sl 118 / Lc 9,1-6]. Mare de Déu de la Mercè (s. XIII), patrona de Barcelona (ciutat i arxidiòcesi, 1868, i província eclesiàstica; festa de precepte a Barcelona ciutat).
- 25. ■ Dijous** [Coh 1,2-11 / Sl 89 / Lc 9,7-9]. Sant Dalmau Moner (1291-1341), rel. dominicà, de Santa Coloma de Farners (Selva); Mare de Déu de la Misericòrdia (Reus); santa Aurèlia, vg.
- 26. ■ Divendres** [Coh 3,1-11 / Sl 143 / Lc 9,18-22]. Sants Cosme i Damià (anomenats *els sants metges*), germans bessons mrs. de Síria, patrons dels metges i els farmacèutics.
- 27. □ Dissabte** [Coh 11,9-12,8 / Sl 89 / Lc 9,43b-45]. Sant Vicenç de Paül (1581-1660), prev. a París, fund. Paüls (CM, 1625) i cofund. Filles de la Caritat (FC, paüles, 1633); sant Caius o Gai, bisbe; sants Adolf i Joan, germans mrs.
- 28. ■ † Diumenge vinent**, XXVI de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Ez 18,25-28 / Sl 24 / Fl 2,1-11 (o més breu: Fl 2,1-5) / Mt 21,28-32]. St. Venceslau, mr. (935), duc de Bohèmia; St. Llorenç Ruiz, pare de família filipí, i companys, mrs. a Nagasaki (s. XVII); beat Francesc Castelló i Aleu, mr.

DIUMENGE XXV DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 55,6-9)

Cerqueu el Senyor, ara que es deixa trobar, invoqueu-lo ara que és a prop. Que els injustos abandonin els seus camins, i els homes malèfics els seus propòsits; que es converteixin al Senyor i s'apiadarà d'ells, que tornin al nostre Déu, tan generós a perdonar. Perquè els meus pensaments no són els vostres, i els vostres camins no són el meus, diu l'oracle del Senyor. Els meus camins i els meus pensaments estan per damunt dels vostres tant com la distància del cel a la terra.

▶ Salm responsorial (144)

R. *El Senyor és a prop dels qui l'invoquen.*

Us beneiré, Déu meu, dia rere dia, / lloaré per sempre el vostre nom. / El Senyor és gran. No us canseu de lloarlo, / que la seva grandesa no té límits. R.

El Senyor és compassiu i benigne, / lent per al càstig, gran en l'amor. / El Senyor és bo per a tothom, / estima entrañablement tot el que ell ha creat. R.

Són camins de bondat els del Senyor, / les seves obres són obres d'amor. / El Senyor és a prop dels qui l'invoquen, / dels qui l'invoquen amb sinceritat. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis (Fl 1,20c-24.27a)

Germans, tant si surto en vida d'aquesta presó, com si he de morir, sé que Crist serà glorificat en el meu cos. Perquè per a mi, viure és Crist, i morir em seria un guany. Però quan penso que, mentre continua la meua vida, puc fer un treball profitós, no sé pas què escollir; em trobo pres per aquesta alternativa: d'una banda, el meu desig és de morir ja per estar amb Crist, cosa incomparablement millor; però d'altra banda, pensant en vosaltres, veig més necessari que continuï la meua vida corporal. Ara, a vosaltres, us demano solament això: que porteu una vida digna de l'evangeli del Crist.

▶ Evangeli segons sant Mateu (Mt 20,1-16a)

En aquell temps, Jesús digué als deixebles aquesta paràbola: «Amb el Regne del cel passa com amb un propietari que sortí de bon matí a llogar treballadors per a la seva vinya: va fer tractes per un jornal, i els envià a la seva tasca. Sortí altra vegada a mig matí, en trobà d'altres a la plaça sense feina i els digué: Aneu també vosaltres a la meua vinya; us pagaré el que sigui just. I ells hi van anar. Pels volts de migdia i a mitja tarda, tornà a sortir i va fer el mateix. Una hora abans de pondre's el sol encara en trobà d'altres i els digué: Què feu aquí tot el dia desvagats? Ells li contesten: És que ningú no ens ha llogat! Els diu: Aneu també vosaltres a la meua vinya. Al capvespre, l'amo de la vinya digué a l'encarregat: Crida els treballadors i paga'ls el jornal. Comença pels que han vingut més tard, i acaba pels primers. Vingueren, per tant, els qui feia una hora que treballaven, i cobraren el jornal sencer. Quan tocava als primers, es pensaren que cobrarien més, però van cobrar el mateix jornal. En veure això, rondinaven i deien al propietari: Aquests darrers han treballat només una hora i els pagues igual que a nosaltres, que hem hagut de suportar tot el pes de la jornada i la calor. Ell va respondre a un d'aquests: Company, quin mal t'he fet? No havíem fet tractes per un jornal? Doncs, pren el que et toca i vés-te'n. A aquest darrer jo li vull donar igual que a tu. Que no puc fer el que vull a casa meua? Tens enveja perquè jo sóc generós? Així els darrers passaran a primers, i els primers a darrers.»

▶ Lectura del libro de Isaías (Is 55,6-9)

Buscad al Señor mientras se le encuentra, invocadlo mientras está cerca; que el malvado abandone su camino, y el criminal sus planes; que regrese al Señor, y él tendrá piedad, a nuestro Dios, que es rico en perdón. Mis planes no son vuestros planes, vuestros caminos no son mis caminos —oráculo del Señor.

Como el cielo es más alto que la tierra, mis caminos son más altos que los vuestros, mis planes, que vuestros planes.

▶ Salmo responsorial (144)

R. *Cerca está el Señor de los que lo invocan.*

Día tras día, te bendeciré / y alabaré tu nombre por siempre jamás. / Grande es el Señor, merece toda alabanza, / es incalculable su grandeza. R.

El Señor es clemente y misericordioso, / lento a la cólera y rico en piedad; / el Señor es bueno con todos, / es cariñoso con todas sus criaturas. R.

El Señor es justo en todos sus caminos, / es bondadoso en todas sus acciones; / cerca está el Señor de los que lo invocan, / de los que lo invocan sinceramente. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Filipenses (Fl 1,20c-24.27a)

Hermanos:

Cristo será glorificado abiertamente en mi cuerpo, sea por mi vida o por mi muerte. Para mí la vida es Cristo, y una ganancia el morir. Pero, si el vivir esta vida mortal me supone trabajo fructífero, no sé qué escoger. Me encuentro en ese dilema: por un lado, deseo partir para estar con Cristo, que es con mucho lo mejor; pero, por otro, quedarme en esta vida veo que es más necesario para vosotros. Lo importante es que vosotros llevéis una vida digna del Evangelio de Cristo.

Lo importante es que vosotros llevéis una vida digna del Evangelio de Cristo.

▶ Evangelio según san Mateo (Mt 20,1-16a)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos esta parábola: «El reino de los cielos se parece a un propietario que al amanecer salió a contratar jornaleros para su viña. Después de ajustarse con ellos en un denario por jornada, los mandó a la viña. Salió otra vez a media mañana, vio a otros que estaban en la plaza sin trabajo, y les dijo: "Id también vosotros a mi viña, y os pagaré lo debido." Ellos fueron. Salió de nuevo hacia mediodía y a media tarde e hizo lo mismo. Salió al caer la tarde y encontró a otros, parados, y les dijo: "¿Cómo es que estáis aquí el día entero sin trabajar?" Le respondieron: "Nadie nos ha contratado." Él les dijo: "Id también vosotros a mi viña." Cuando oscureció, el dueño de la viña dijo al capataz: "Llama a los jornaleros y págalos el jornal, empezando por los últimos y acabando por los primeros." Vinieron los del atardecer y recibieron un denario cada uno. Cuando llegaron los primeros, pensaban que recibirían más, pero ellos también recibieron un denario cada uno. Entonces se pusieron a protestar contra el amo: "Estos últimos han trabajado sólo una hora, y los has tratado igual que a nosotros, que hemos aguantado el peso del día y el bochorno." Él replicó a uno de ellos: "Amigo, no te hago ninguna injusticia. ¿No nos ajustamos en un denario? Toma lo tuyo y vete. Quiero darle a este último igual que a ti. ¿Es que no tengo libertad para hacer lo que quiera en mis asuntos? ¿O vas a tener tú envidia porque yo soy bueno?" Así, los últimos serán los primeros y los primeros los últimos.»

Paràbola dels treballadors enviats a la vinya, miniatura d'un Evangeliari (Biblioteca Nacional, Madrid)

▶) Aquesta imatge parla

COMENTARI

Els treballadors de la vinya

Vet aquí una paràbola del Regne amb un ensenyament que va més enllà de la conclusió: «Els darrers seran primers i els primers, darrers» (20,16; cf. 19,30). El tema de la paràbola, com mostra el fragment de la queixa dels contractats a primera hora del matí (20,10-12), no és l'ordre del pagament del sou sinó, més aviat, que els qui han estat contractats al matí reben el mateix que els contractats a darrera hora de la tarda, sense possibilitat de complir el jornal. L'accent de la paràbola, per tant, està clarament en la bondat del Senyor de la vinya (també aquí l'amo es converteix en el Senyor de la vinya, 20,8), en front de la gelosia dels qui

han hagut de «suportar el pes de la jornada i la calor» (20,15; cf. 20,12c).

Aquesta paràbola, que —això cal subratllar-ho— només la tenim en Mateu, és un contrapunt clar i directe a la doctrina de les bones obres. L'ensenyament és que la doctrina de les bones obres no és el criteri decisiu de la plenitud. En efecte, la insistència de Mateu en les bones obres, reflectida en diferents episodis (p.ex. en diversos moments del sermó de la muntanya, en la paràbola del sembrador, etc.) i que encara trobarem més endavant en Mateu (p.ex. en Mt 25), podria semblar que avalla la doctrina del pagament d'un sou com a gest decisiu de cara a assolir la plenitud a què estem cridats. La paràbola, com a contrapunt a aquesta

doctrina, ensenya amb claredat que el gest veritablement cabdal de la plenitud a què se'ns crida no són les bones obres (en terminologia clàssica, el mèrit) sinó la bondat del Senyor de la vinya. Com ja vam dir en el comentari de la paràbola del jull, estem en bones mans.

Tanmateix això no treu que no haguem de col·laborar amb fermesa i fidelitat a realitzar la justícia del regne (6,33), que ha d'anar més enllà que la dels escribes i fariseus. Les bones obres continuen essent una implicació ineludible del procés d'implantació del Regne (5,16), però no són la clau de la plenitud que ve de la bondat del Senyor.

CRÒNICA

54è Capítol General de les Dominiques de la Presentació. Aquesta congregació religiosa, amb presència diocesana a la Casa de l'Església, va celebrar el capítol general del 13 de juliol al 12 d'agost a la casa mare de Tours (França). Els treballs de reflexió es van realitzar sota el lema «Ara és l'hora favorable» (2Co 6,2) i com a fruit de les eleccions va sorgir el nou govern, format per la catalana Maria Escayola Coris, com a superiora general i les germanes conselleres Mariamma Paul Ollukaran, María Leonor Charria, Rosario Amelia Garcés, Diana Gisela Dolorita Scholtz, Blanca Aurora Marín i María Fabiola Duque.

AGENDA

Celebració de la Mercè a Sant Feliu de Llobregat. Avui 21 de setembre, a les 10 h, el bisbe Agustí celebra l'eucaristia a la Capella Nord per celebrar anticipadament la festa de la Mercè amb les comunitats mercedàries presents a la vila i

NOTÍCIES DE L'ESGLÉSIA DIOCESANA

Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes: exposició i pelegrinatge. Està oberta fins a finals de mes l'exposició itinerant del centenari de l'Hospitalitat de Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa. Ubicada al claustre de la Casa de l'Església, es va inaugurar el passat 4 de setembre, amb la presència del bisbe Agustí i del president de l'Hospitalitat, Alex Canalís. Per altra part, del 25 al 29 d'aquest mes té lloc el 157è pelegrinatge a Lourdes, al qual participaran les delegacions del Bisbat de Sant Feliu de Llobregat, amb el bisbe Agustí que els acompanyarà els dies 25 i 26.

amb la presència de les superiores provincial i general de la congregació. També compartirà el dinar amb les religioses mercedàries.

911 anys de parròquia i 150 anys del temple de Santa Magdalena d'Esplugues. Al llarg d'aquest any aquesta comunitat parroquial està realitzant tot un seguit d'actes per commemorar l'aniversari de la construcció de l'actual temple parroquial. En la festa de Santa Magdalena, 22 de juliol, es va presentar una reproducció d'una talla gò-

tica en fusta de la santa; del 10 al 14 de setembre s'ha realitzat un pelegrinatge a Roma; el proper dissabte 27 hi haurà la romeria a Montserrat i el dia 11 d'octubre el bisbe Agustí presidirà l'eucaristia en l'aniversari de la consa-

gració de la parròquia, que compleix enguany 911 anys de presència a Esplugues.

FORMACIÓ

Cursos de l'ISCREB a Sant Boi de Llobregat. S'inicia un nou curs a la seu de la nostra diòcesi. Les classes s'impartiran els dilluns, de 19 a 21.30 h a la sala d'actes del centre «Benito Menni», de les Germanes Hospitalàries, c/ Dr. Antoni Pujades 36. El primer curs, sobre el Pentateuc, l'imparteix Javier Velasco, de setembre a desembre. El següent serà sobre escatologia, amb la Dra. Adelaide Baracco, de desembre a març i s'acabarà amb un curs sobre fenomenologia de les religions, a càrrec de Mn. Joan Peñafiel, de març a juny. Informació i preinscripció telefònica: tel. 936 402 046 (de 15.30 a 17.30 h), tel. 936 305 702 (de 19 a 20 h).

Els dilluns dels drets humans. Justícia i Pau i el Centre Cristianisme i Justícia organitzen aquest cicle de conferències amb l'objectiu de reflexionar sobre problemàtiques que comporten dificultats per als drets humans arreu del món. La primera sessió d'aquest curs serà el 6 d'octubre amb el tema «A un mes de la consulta. El dret a l'autodeterminació i la doctrina social de l'Església». A les 19 h, a l'auditori del Centre d'Estudis Cristianisme i Justícia, c/ Roger de Llúria, 13, Barcelona. Entrada lliure.

ECO DE LA PALABRA

Discernir: el pensamiento de Dios

Una vez asumido el riesgo y el honor que significa el discernimiento y, por tanto, decididos a realizarlo, nos esforzamos para que nuestra mirada sobre la Iglesia Diocesana sea la correcta.

Existe la mirada del periodista, del sociólogo, del historiador, del hombre de negocios, del psicólogo, del artista, del amigo, del político... Aunque algunos digan lo contrario, no podemos pretender que la mirada que dirigimos a la realidad sea un simple «ver», «tener noticia» o un conocer superficial. Ante todo, por la sencilla razón de que esta mirada no existe. Absolutamente todos, antes de mirar, han hecho sus opciones, a veces sin darse cuenta: todos buscan algo concreto, utilizan unos criterios específicos y pretenden un fin propio. La mirada sobre el triunfo de un deportista será muy distinta si quien lo contempla es su madre, que conoce su trayectoria desde niño, si es el dueño de la empresa que le sirvió de «sponsor», si es el político, que descubre en ello un motivo para la autoestima del propio país. El hecho de haber obtenido una medalla es exactamente el mismo, pero ¿quién descubre mejor la verdad y el valor de este hecho? ¿La suma de todas las miradas parciales?

Todos hemos de comprometernos a que las opciones previas que llevamos dentro antes de mirar, no lleguen a deformar la realidad, sino que nos ayuden a penetrar en su corazón. Eso se conseguirá cuando, teniendo presentes todas las miradas «parciales», acertamos en la forma de mirar que exige la naturaleza profunda de lo que deseamos conocer. Esto vale en cualquier caso, pero con más razón cuando no pretendemos sólo conocer, sino llegar a discernir una realidad, que nos afecta profundamente. Una realidad que, lejos de resultarnos indiferente, forma parte esencial de nuestra vida, ante la cual estamos llamados a tomar postura, incluso a actuar, si es el caso.

Miramos, pues, nuestra Iglesia Diocesana y sentimos la urgencia de adquirir los criterios, la forma de mirarla, que corresponde a lo que ella ha de ser según Dios. Esto era justamente lo que preocupaba tanto a Jesús, cuando constataba que muchos no le hacían caso o le interpretaban mal. Era lo que intentó educar en sus discípulos, a decir verdad sin demasiado éxito. ¿Estamos nosotros en esto más avanzados que ellos?

Hace tres semanas escuchábamos en la liturgia de la Palabra del Domingo XXII del tiem-

po ordinario el tremendo reproche que Jesús dirigía a Pedro:

«Quítate de mi vista, Satanás, que me haces tropezar; tú piensas como los hombres, no como Dios» (Mt 16,23).

Hay unos pensamientos, comunes entre la gente de entonces y de ahora, que impiden ver como Dios ve. Son criterios contrarios a su manera de ver y entender, que obstaculizan el correcto discernimiento sobre la Iglesia. ¿Será por eso que nos dice san Pablo:

«Hermanos míos... no viváis conforme a los criterios del mundo presente; por el contrario, transformaos por la renovación de vuestra mente, para que lleguéis a conocer la voluntad de Dios, es decir, lo que es bueno, lo que le agrada, lo que es perfecto» (Rm 12,2)?

Transformarnos, cambiar, para ver y entender. Le pedimos al Espíritu que, en el momento de mirar nuestra diócesis y decidir sobre su futuro, nos transmita los pensamientos de Dios, sus criterios y su lógica, aunque ello nos exija cambiar de vida.

† **Agustí Cortés Soriano**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat